

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
2001/C 95/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 23ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση C-421/98: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας («Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρα 2 και 10 της οδηγίας 85/384/EOK — Περιορισμοί στην άσκηση της δραστηριότητας αρχιτέκτονα αναλόγως του ορισμού του επαγγέλματος στο κράτος μέλος προελεύσεως του πτυχίου»)	1
2001/C 95/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 30ής Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση C-195/98 (αίτηση του Oberster Gerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst, κατά Republik Österreich («Άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 234 ΕΚ) — Η έννοια “δικαστήριο κράτους μέλους” — Ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων — Ίση μεταχείριση — Προαγωγή κατ' αρχαιότητα — Προϋπηρεσία που έχει αποκτηθεί εν μέρει στην αλλοδαπή»)	2
2001/C 95/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 30ής Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση C-384/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου («Παράβαση κράτους μέλους — Τηλεπικοινωνίες — Διασύνδεση δικτύων — Διαλειτουργικότητα υπηρεσιών — Παροχή καθολικής υπηρεσίας»)	2
2001/C 95/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 7ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση C-324/98 (αίτηση του Bundesvergabeamt για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Telaustria Verlags GmbH, Telefonadress GmbH κατά Telekom Austria AG, πρώην Post & Telekom Austria AG («Δημόσιες συμβάσεις για την παροχή υπηρεσιών — Οδηγία 92/50/EOK — Δημόσιες συμβάσεις παροχής υπηρεσιών στον τομέα των τηλεπικοινωνιών — Οδηγία 93/38/EOK — Παραχώρηση δημόσιας υπηρεσίας»)	3

2001/C 95/05	Διάταξη του Δικαστηρίου (δευτέρο τμήμα) της 19ης Σεπτεμβρίου 2000 στην υπόθεση C-89/00 (αίτηση του Verwaltungsgericht Berlin για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Bülent Bıçakcı κ.λπ. κατά Land Berlin («Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Ταυτόσημο ερώτημα»)	4
2001/C 95/06	Υπόθεση C-33/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 24 Ιανουαρίου 2001	4
2001/C 95/07	Υπόθεση C-18/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Kilrailuneuvosto με απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση Arkkitehtuuritoimisto Riitta Korhonen Oy, Arkkitehtitoimisto Pentti Toivanen Oy και Vilho Tervomaa κατά της Varkauden Taitotalo Oy	5
2001/C 95/08	Υπόθεση C-40/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση Ansul B.V. κατά Ajax Brandbeveiliging B.V.	5
2001/C 95/09	Υπόθεση C-43/01 P: Αίτηση ανατρέσεως του Sandro Cognigni, ασκηθείσα την 1η Φεβρουαρίου 2001 κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 30 Νοεμβρίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-314/00, Sandro Cognigni κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	5
2001/C 95/10	Υπόθεση C-48/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 5 Φεβρουαρίου 2001	6
2001/C 95/11	Υπόθεση C-50/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Siena με διάταξη της 26ης Ιανουαρίου 2001 στο πλαίσιο της υποθέσεως Milena Castellani κατά Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)	6
2001/C 95/12	Υπόθεση C-56/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το tribunal des Affaires de sécurité sociale de Nanterre με απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση Patricia Inizan κατά Caisse primaire d'assurance maladie des Hauts de Seine	7
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
2001/C 95/13	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Οκτωβρίου 2000 στην υπόθεση T-41/96, Bayer AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [Ανταγωνισμός — Παράλληλες εισαγωγές — Άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ) — Έννοια της συμφωνίας μεταξύ επιχειρήσεων — Απόδειξη της υπάρξεως συμφωνίας — Αγορά των φαρμακευτικών προϊόντων]	8
2001/C 95/14	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-175/97, Bernard Baireyt κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Έκτακτοι υπάλληλοι — Αποδοχές — Τοποθέτηση σε τρίτη χώρα — Προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών — Αναδρομικό αποτέλεσμα — Ανάκτηση του καθ' υπέρβαση εισπραχθέντος)	8

2001/C 95/15	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-213/97, Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton) κ.λπ. κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (Ντάμπινγκ — Μη επιβολή οριστικών δασμών από το Συμβούλιο — Προσφυγή ακυρώσεως — Πράξη δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή — Αγωγή αποζημιώσεως)	9
2001/C 95/16	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-158/98, Bernard Bareyt κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Έκτακτοι υπάλληλοι — Τοποθέτηση σε τρίτη χώρα — Αποδοχές — Καθορισμός ειδικού διορθωτικού συντελεστή για τη Naka (Ιαπωνία) — Αναδρομικό αποτέλεσμα — Ανάκτηση του καθ' υπέρβαση εισπραχθέντος)	9
2001/C 95/17	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-210/98, E κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Επίδομα συντηρούμενου τέκνου — Διπλό επίδομα για τέκνο προσβληθέν από πνευματική ή σωματική ασθένεια — Αναστολή — Ανάκτηση του αχρεωστήτως καταβληθέντος)	10
2001/C 95/18	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Οκτωβρίου 2000 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-83/99, T-84/99 και T-85/99, Carlo Ripa di Meana κ.λπ. κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου («Βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — Προσωρινό συνταξιοδοτικό καθεστώς — Προθεσμία υποβολής της αιτήσεως — Προηγούμενη γνώση — Παραδεκτό»)	10
2001/C 95/19	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Οκτωβρίου 2000 στην υπόθεση T-138/99, Luc Verheyden κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Προηγούμενη διοικητική ένσταση — Προθεσμίες — Νέο περιστατικό — Προαγωγή — Συγκριτική εξέταση των προσόντων)	11
2001/C 95/20	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-214/99, Manuel Tomás Carrasco Benítez κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Πρόσληψη — Συμμετοχή σε εσωτερικούς διαγωνισμούς — Προκήρυξη διαγωνισμού — Προϋπόθεση σχετική με την αρχαιότητα στην υπηρεσία — Επαγγελματική πείρα του υποψηφίου)	11
2001/C 95/21	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-11/00, Michel Hautem κατά Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (Υπάλληλοι — Απόλυση — Μη εκτέλεση ακυρωτικής αποφάσεως — Άρθρο 233 ΕΚ — Εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας — Ηθική βλάβη — Χρηματική ικανοποίηση)	11
2001/C 95/22	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Νοεμβρίου 2000 στην απόφαση T-20/00, Ivo Camacho-Fernandes κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Επαγγελματική ασθένεια — Έκθεση στον αμιάντο και σε άλλες ουσίες — Πλημμελής γνώμη της ιατρικής επιτροπής — Ερήμην διαδικασία)	12
2001/C 95/23	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-23/00, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Καταδικαστική ποινική απόφαση εθνικού δικαστηρίου — Πειθαρχική διαδικασία — Οριστική παύση)	12

2001/C 95/24	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 17ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-200/99, Alberto Martinelli κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Έλλειψη εκθέσεως βαθμολογίας — Αγωγή αποζημιώσεως — Παραδεκτό — Σιωπηρή απόρριψη αιτήσεως που δεν προσεβλήθη εμπροθέσμως — Ρητή επιβεβαίωση της απορρίψεως — Ηθική βλάβη)	13
2001/C 95/25	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 2000 στην υπόθεση T-27/00, Επιτροπή Προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κ.λπ. κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) (Μέλη του Προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας — Διοικητική Εγκύκλιος — Προθεσμία ασκήσεως προσφυγής — Απαράδεκτο)	13
2001/C 95/26	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 19ης Οκτωβρίου 2000 στην υπόθεση T-141/00 R, Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Ανάκληση αδειών κυκλοφορίας φαρμακευτικών προϊόντων για ανθρώπινη χρήση που περιέχουν την ουσία «αμφεπραμόνη» — Οδηγία 75/319/ΕΟΚ — Επείγον — Στάθμιση συμφερόντων)	13
2001/C 95/27	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-157/00, Nicole Robert κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Υπάλληλοι — Προηγούμενη διοικητική ένσταση — Προθεσμίες — Προσφυγή που ασκήθηκε πριν από την απόρριψη της ενστάσεως — Απαράδεκτο)	14
2001/C 95/28	Υπόθεση T-381/00: Προσφυγή του Franz-Martin Wasmeier κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Δεκεμβρίου 2000	14
2001/C 95/29	Υπόθεση T-389/00: Προσφυγή της Campina Melkunie B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 27 Δεκεμβρίου 2000	15
2001/C 95/30	Υπόθεση T-2/01: Προσφυγή-αγωγή της Vereniging Nederlandse Cementindustrie (VNC) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2001	15
2001/C 95/31	Υπόθεση T-3/01: Προσφυγή-αγωγή της Eerste Nederlandse Cement Industrie (ENCI) NV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2001	16
2001/C 95/32	Υπόθεση T-5/01: Προσφυγή των Istituto Nazionale Istruzione Professionale Agricola — I.N.I.P.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2001	16
2001/C 95/33	Υπόθεση T-7/01: Προσφυγή του Norman Pyres κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Ιανουαρίου 2001	17
2001/C 95/34	Υπόθεση T-9/01: Προσφυγή του Michael Becker κατά του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου που ασκήθηκε στις 19 Ιανουαρίου 2001	17
2001/C 95/35	Υπόθεση T-11/01: Προσφυγή της Mascetti Catherine κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2001	18
2001/C 95/36	Υπόθεση T-12/01: Προσφυγή της Ascatigno Battistella Cristina κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2001	19
2001/C 95/37	Υπόθεση T-13/01: Προσφυγή του Riva Daniele κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2001	19

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
2001/C 95/38	Υπόθεση T-14/01: Προσφυγή του Rizzello Fiorenzo κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2001	19
2001/C 95/39	Υπόθεση T-15/01: Προσφυγή του Benini Stefano κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2001	20
2001/C 95/40	Υπόθεση T-17/01: Προσφυγή του Γεωργίου Ρούνη κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 24 Ιανουαρίου 2001	20
2001/C 95/41	Υπόθεση T-23/01: Προσφυγή του Eugene Emile Marie Kimman κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Ιανουαρίου 2001	21
2001/C 95/42	Υπόθεση T-24/01: Προσφυγή της Claire Staelen κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ασκήθηκε στις 30 Ιανουαρίου 2001	21
2001/C 95/43	Διαγραφή της υποθέσεως T-19/00	22
2001/C 95/44	Διαγραφή της υποθέσεως T-72/00	22
2001/C 95/45	Διαγραφή της υποθέσεως T-143/00	22
2001/C 95/46	Διαγραφή της υποθέσεως T-237/00 R	22

I

(Ανακινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 23ης Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-421/98: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρα 2 και 10 της οδηγίας 85/384/ΕΟΚ — Περιορισμοί στην άσκηση της δραστηριότητας αρχιτέκτονα αναλόγως του ορισμού του επαγγέλματος στο κράτος μέλος προελεύσεως του πτυχίου»)

(2001/C 95/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-421/98, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: I. Martínez del Peral και B. Mongin) κατά Βασιλείου της Ισπανίας (εκπρόσωπος: M. López-Monís Gallego), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, προβλέποντας με το άρθρο 10, παράγραφος 2, του Real Decreto 1081/1989, της 28ης Αυγούστου 1989 (BOE αριθ. 214 της 7ης Σεπτεμβρίου 1989, σ. 28449), ότι οι κάτοχοι πτυχίου αρχιτεκτονικής χορηγηθέντος από άλλα κράτη μέλη και αναγνωρισμένου στο πλαίσιο της οδηγίας 85/384/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985, για την αμοιβαία αναγνώριση των πτυχίων, πιστοποιητικών και άλλων τίτλων στον τομέα της αρχιτεκτονικής και τη θέσπιση μέτρων για τη διευκόλυνση της πραγματικής άσκησης του δικαιώ-

ματος εγκατάστασης και ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (ΕΕ L 223, σ. 15), «δεν έχουν τη δυνατότητα να ασκήσουν στην Ισπανία αρμοδιότητες διαφορετικές από εκείνες τις οποίες θα μπορούσαν να ασκήσουν στη χώρα καταγωγής, βάσει του χορηγηθέντος από τη χώρα αυτή τίτλου, εκτός αν ενεργούν σε συνεργασία με άλλο μέλος του επαγγέλματος το οποίο έχει άδεια άσκησης αυτών των αρμοδιοτήτων και του οποίου ο τίτλος έχει επίσης αναγνωριστεί σύμφωνα με την ισπανική νομοθεσία», παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει των άρθρων 2 και 10 της εν λόγω οδηγίας, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward (εισηγητή) και P. Jann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 23 Νοεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, προβλέποντας με το άρθρο 10, παράγραφος 2, του Real Decreto 1081/1989, της 28ης Αυγούστου 1989, ότι οι κάτοχοι πτυχίου αρχιτεκτονικής χορηγηθέντος από άλλο κράτος μέλος και αναγνωρισμένου στο πλαίσιο της οδηγίας 85/384/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985, για την αμοιβαία αναγνώριση των πτυχίων, πιστοποιητικών και άλλων τίτλων στον τομέα της αρχιτεκτονικής και τη θέσπιση μέτρων για τη διευκόλυνση της πραγματικής άσκησης του δικαιώματος εγκατάστασης και ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, δεν έχουν τη δυνατότητα να ασκήσουν στην Ισπανία αρμοδιότητες διαφορετικές από εκείνες τις οποίες θα μπορούσαν να ασκήσουν στη χώρα καταγωγής, βάσει του χορηγηθέντος από τη χώρα αυτή τίτλου, εκτός αν ενεργούν σε συνεργασία με άλλο μέλος του επαγγέλματος το οποίο έχει άδεια άσκησης αυτών των αρμοδιοτήτων και του οποίου ο τίτλος έχει επίσης αναγνωριστεί σύμφωνα με την ισπανική νομοθεσία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει των άρθρων 2 και 10 της εν λόγω οδηγίας.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 20 της 23.1.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 30ής Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-195/98 (αίτηση του **Oberster Gerichtshof** για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): **Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst, κατά Republik Österreich**⁽¹⁾

(«Άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 234 ΕΚ) — Η έννοια “δικαστήριο κράτους μέλους” — Ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων — Ίση μεταχείριση — Προαγωγή κατ' αρχαιότητα — Προϋπηρεσία που έχει αποκτηθεί εν μέρει στην αλλοδαπή»)

(2001/C 95/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-195/98, με αντικείμενο αίτηση του **Oberster Gerichtshof** (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ **Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst, και Republik Österreich**, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 39 ΕΚ), του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 234 ΕΚ) και του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους D. A. O. Edward (εισηγητή), προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, P. Jann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 30 Νοεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το **Oberster Gerichtshof**, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων που του απονέμει το άρθρο 54, παράγραφοι 2 έως 5, του *Arbeits- und Sozialgerichtsgesetz* (αυστριακού νόμου για την οργάνωση των Εργατοδικείων), αποτελεί δικαστήριο υπό την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 234 ΕΚ).
- 2) Αντιβαίνει προς το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 39 ΕΚ) και προς το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας, η εθνική διάταξη η οποία, όπως το άρθρο 26 του *Vertragsbedienstetengesetz* του 1948 (αυστριακού ομοσπονδιακού νόμου του 1948 για τους επί συμβάσει ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλους), θέτει, όσον αφορά τις περιόδους προϋπηρεσίας που λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό των αποδοχών του επί συμβάσει εκπαιδευτικού και βοηθητικού προσωπικού, αυστηρότερες προϋποθέσεις ως προς τις περιόδους προϋπηρεσίας που έχουν συμπληρωθεί σε άλλα κράτη μέλη παρά ως προς τις περιόδους που έχουν συμπληρωθεί σε παρεμφερείς οργανισμούς ή σε παρεμφερή ιδρύματα του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους.

- 3) Εφόσον ένα κράτος μέλος είναι υποχρεωμένο να λαμβάνει υπόψη, για τον υπολογισμό των αποδοχών του επί συμβάσει διδακτικού και βοηθητικού προσωπικού, τη διάρκεια εργασίας του σε ορισμένους οργανισμούς ή σε ορισμένα ιδρύματα των άλλων κρατών μελών που είναι παρεμφερή προς τους αυστριακούς οργανισμούς και τα αυστριακά ιδρύματα που απαριθμούνται στο άρθρο 26, παράγραφος 2, του *Vertragsbedienstetengesetz* του 1948, οι περίοδοι αυτές πρέπει να συνυπολογίζονται χωρίς κανένα χρονικό περιορισμό.

(¹) ΕΕ C 234 της 25.7.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 30ής Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-384/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Τηλεπικοινωνίες — Διασύνδεση δικτύων — Διαλειτουργικότητα υπηρεσιών — Παροχή καθολικής υπηρεσίας»)

(2001/C 95/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-384/99, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: B. Doherty), κατά Βασιλείου του Βελγίου (εκπρόσωπος: A. Snoecx), με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να μεταφέρει ορθώς το άρθρο 5 της οδηγίας 97/33/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1997, για τη διασύνδεση στον χώρο των τηλεπικοινωνιών προκειμένου να διασφαλισθεί καθολική υπηρεσία και διαλειτουργικότητα, με εφαρμογή των αρχών παροχής ανοικτού δικτύου (ONP) (ΕΕ L 199, σ. 32), σε συνδυασμό με το παράρτημα I της οδηγίας αυτής, και παραλείποντας να θεσπίσει όλα τα απαιτούμενα μέτρα για την εφαρμογή του άρθρου 5 της ανωτέρω οδηγίας, σε συνδυασμό με τα παραρτήματά της I και III, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις αυτές και από τη Συνθήκη ΕΚ, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissechet και F. Macken, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε, στις 30 Νοεμβρίου 2000, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να θέσει σε ισχύ, εμπροθέσμως, τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί με τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 5 και των παραρτημάτων I και III της οδηγίας 97/33/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1997, για τη διασύνδεση στον χώρο των τηλεπικοινωνιών προκειμένου να διασφαλισθεί καθολική υπηρεσία και διαλειτουργικότητα, με εφαρμογή των αρχών παροχής ανοικτού δικτύου (ONP), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 6 της 8.1.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 7ης Δεκεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-324/98 (αίτηση του Bundesvergabeamt για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): **Telaustria Verlags GmbH, Telefonadress GmbH κατά Telekom Austria AG, πρώην Post & Telekom Austria AG** (¹)

(«Δημόσιες συμβάσεις για την παροχή υπηρεσιών — Οδηγία 92/50/ΕΟΚ — Δημόσιες συμβάσεις παροχής υπηρεσιών στον τομέα των τηλεπικοινωνιών — Οδηγία 93/38/ΕΟΚ — Παραχώρηση δημόσιας υπηρεσίας»)

(2001/C 95/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη Συλλογή της Νομολογίας)

Στην υπόθεση C-324/98, με αντικείμενο αίτηση του Bundesvergabeamt (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Telaustria Verlags GmbH, Telefonadress GmbH και Telekom Austria AG, πρώην Post & Telekom Austria AG, παρισταμένης της: Herold Business Data AG, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των οδηγιών 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των διαδικασιών σύναψης δημόσιων συμβάσεων υπηρεσιών (ΕΕ L 209, σ. 1), και 93/38/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, περί συντονισμού των

διαδικασιών σύναψης συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των τηλεπικοινωνιών (ΕΕ L 199, σ. 84), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους Β. Σκουρή (εισηγητή), πρόεδρο του δευτέρου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, J.-P. Puissechet και F. Macken, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) — Η οδηγία 93/38/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των τηλεπικοινωνιών, διέπει σύμβαση εξ επαχθούς αιτίας που συνήφθη γραπτώς μεταξύ, αφενός, επιχειρήσεως η οποία είναι ειδικώς επιφορτισμένη από τη νομοθεσία κράτους μέλους να εκμεταλλεύεται υπηρεσία τηλεπικοινωνιών και της οποίας το κεφάλαιο ανήκει εξ ολοκλήρου στις δημόσιες αρχές του εν λόγω κράτους μέλους και, αφετέρου, ιδιωτικής επιχειρήσεως, οσάκις με τη σύμβαση αυτή η πρώτη επιχείρηση αναθέτει στη δεύτερη τη δημιουργία και την έκδοση εντύπων και ηλεκτρικών χρησιμοποιούμενων πινάκων συνδρομητών του τηλεφώνου (τηλεφωνικών καταλόγων) για να διανέμονται στο κοινό·

— αν και διέπεται από την οδηγία 93/38, μια τέτοια σύμβαση αποκλείεται, στο παρόν στάδιο εξελίξεως του κοινοτικού δικαίου, από το πεδίο εφαρμογής της τελευταίας λόγω του γεγονότος, ιδίως, ότι η αντιπαροχή της πρώτης επιχειρήσεως προς τη δεύτερη συνίσταται στο ότι η δεύτερη αποκτά το δικαίωμα εκμεταλλεύσεως της δικής της παροχής, ως ανταμοιβή.

- 2) Αν και τέτοιες συμβάσεις, στο παρόν στάδιο εξελίξεως του κοινοτικού δικαίου, αποκλείονται του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας 93/38, οι αναθέτοντες φορείς, όταν τις συνάπτουν, υποχρεούνται, εντούτοις, να τηρούν τους θεμελιώδεις κανόνες της Συνθήκης εν γένει και την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας ειδικότερα, συνεπαγομένη η αρχή αυτή, ιδίως, υποχρέωση διαφάνειας επιτρέπουσα στην αναθέτουσα αρχή να μπορεί να βεβαιώνεται για την τήρηση της αρχής αυτής.
- 3) Η εν λόγω υποχρέωση διαφάνειας που απόκειται στην αναθέτουσα αρχή συνίσταται στη διασφάλιση, υπέρ όλων των ενδεχομένων αναδόχων, προσήκοντος βαθμού δημοσιότητας που να καθιστά δυνατό το άνοιγμα της αγοράς υπηρεσιών στον ανταγωνισμό καθώς και τον έλεγχο του αμερόληπτου χαρακτήρα των διαδικασιών διαγωνισμού.
- 4) Στο εθνικό δικαστήριο απόκειται να αποφανθεί ως προς το αν η υποχρέωση αυτή τηρήθηκε στην υπόθεση της κύριας δίκης και να εκτιμήσει επιπλέον το λυσιτελές των προσκομισθέντων προς τον σκοπό αυτόν αποδεικτικών στοιχείων.

(¹) ΕΕ C 327 της 24.10.1998.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 19ης Σεπτεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-89/00 (αίτηση του *Verwaltungsgericht Berlin* για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): *Bülent Bıçakcı κ.λπ. κατά Land Berlin* ⁽¹⁾

(«Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Ταυτόσημο ερώτημα»)

(2001/C 95/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-89/00, με αντικείμενο αίτηση του *Verwaltungsgericht Berlin* προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ *Bülent Bıçakcı, Bedriye Bıçakcı, Hıdajet Bıçakcı, Burak Bıçakcı* και *Land Berlin* η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως, την οποία εξέδωσε το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τις Συμφωνίες Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους R. Schintgen (εισηγητή), πρόεδρο του δεύτερου τμήματος, B. Σκουρή και N. Colneric, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischö, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε, στις 19 Σεπτεμβρίου 2000, διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως, την οποία εξέδωσε το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει την απέλαση Τούρκου υπηκόου που απολαύει δικαιώματος που του παρέχει απευθείας η εν λόγω απόφαση, οσάκις το μέτρο αυτό διατάσσεται κατόπιν ποινικής καταδίκης και με σκοπό την αποτροπή άλλων αλλοδαπών, χωρίς η ατομική συμπεριφορά του ενδιαφερόμενου να δίδει στη συγκεκριμένη περίπτωση λαβή για να υποτεθεί ότι θα διαπράξει και άλλες σοβαρές παραβάσεις δυνάμενες να διαταράξουν τη δημόσια τάξη εντός του κράτους μέλους υποδοχής.

(1) EE C 149 της 27.5.2000.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 24 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση C-33/01)

(2001/C 95/06)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Hans STOVLBAEK, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Παναγιώτη ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟ, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στη Νομική υπηρεσία, άσκησε στις 24 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της Συνθήκης και της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ ⁽¹⁾ γιατί παρέλειψε να κοινοποιήσει στην Επιτροπή, μέσα στη προθεσμία που είχε ταχθεί, τις πληροφορίες για κάθε εξουσιοδοτημένο φορέα ή επιχείρηση που αναλαμβάνει τη διάθεση ή/και την αξιοποίηση επικίνδυνων αποβλήτων όπως αυτές προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφος 3, της ανωτέρω οδηγίας καθώς και στη σχετική προβλεπόμενη από την παράγραφο αυτή απόφαση 96/302/ΕΚ ⁽²⁾ της Επιτροπής.
- Να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η οδηγία 91/689/ΕΟΚ προβλέπει στο άρθρο 8, παράγραφος 3, την υποχρέωση των κρατών μελών διαβίβασης στην Επιτροπή συγκεκριμένων πληροφοριών σχετικά με κάθε εξουσιοδοτημένο φορέα ή επιχείρηση που αναλαμβάνει τη διάθεση ή/και την αξιοποίηση επικίνδυνων αποβλήτων.

Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η Ελληνική Δημοκρατία δεν κοινοποίησε τις πληροφορίες που προβλέπονται από την εν λόγω οδηγία εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών (δηλαδή αμέσως μετά τη θέση σε ισχύ της απόφασης 96/302/ΕΚ της Επιτροπής, της 17ης Απριλίου 1996, για τη θέσπιση της μορφής υπό την οποία πρέπει να παρέχονται οι πληροφορίες σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ) και ούτε βέβαια ανακοίνωσε στην Επιτροπή τις μεταβολές που σημειώθηκαν όσον αφορά στις πληροφορίες αυτές.

(1) EE L 377 της 31.12.1991, σ. 20-27.

(2) EE L 116 της 11.5.1996, σ. 26-27.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Kiprailueneuvosto με απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση Arkkitehtuuritoimisto Riitta Korhonen Oy, Arkkitehtitoimisto Pentti Toivanen Oy και Vilho Tervomaa κατά της Varkauden Taitotalo Oy

(Υπόθεση C-18/01)

(2001/C 95/07)

Με απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2000, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 16 Ιανουαρίου 2001, το Kiprailueneuvosto, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Arkkitehtuuritoimisto Riitta Korhonen Oy, Arkkitehtitoimisto Pentti Toivanen Oy και Vilho Tervomaa κατά Varkauden Taitotalo Oy που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Πρέπει ανώνυμη εταιρία, ανήκουσα σε αρχές τοπικής αυτοδιοικήσεως και της οποίας ο έλεγχος ασκείται από τις αρχές αυτές, να θεωρηθεί ως αναθέτουσα αρχή υπό την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο β', της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου⁽¹⁾, για τον συντονισμό των διαδικασιών συνάψεως δημοσίων συμβάσεων παροχής υπηρεσιών, αν η εταιρία προμηθεύεται υπηρεσίες μελετών και κατασκευών με σκοπό την κατασκευή εγκαταστάσεων προς εκμίσθωση σε επιχειρήσεις;

Ως συμπληρωματική ερώτηση: επηρεάζει την απάντηση το γεγονός ότι με το σχέδιο κατασκευής σκοπεύεται η δημιουργία προϋποθέσεων για την άσκηση εμπορικών δραστηριοτήτων στην περιοχή;

Ως δεύτερη συμπληρωματική ερώτηση: επηρεάζει την απάντηση το γεγονός ότι τα προς κατασκευή κτίρια θα εκμισθωθούν σε μία μόνον επιχείρηση;

⁽¹⁾ ΕΕ L 209 της 24.7.1992, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση Ansul B.V. κατά Ajax Brandbeveiliging B.V.

(Υπόθεση C-40/01)

(2001/C 95/08)

Με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 31 Ιανουαρίου 2001, το Hoge Raad der Nederlanden, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Ansul B.V. και Ajax Brandbeveiliging B.V. που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Έχουν οι λέξεις «έχει γίνει ουσιαστική χρήση» του άρθρου 12, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ⁽¹⁾, πρώτης οδηγίας του Συμβουλίου για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, την έννοια που εκτίθεται ανωτέρω στο σημείο 3.4⁽²⁾, σε περίπτωση δε αρνητικής απαντήσεως βάσει ποιου (άλλου) κριτηρίου πρέπει να καθοριστεί η έννοια της «ουσιαστικής χρήσεως»;

Μπορεί να πρόκειται για «ουσιαστική χρήση» κατά τα ανωτέρω και όταν, υπό το σήμα, δεν αποτελούν αντικείμενο εμπορίας νέα εμπορεύματα αλλά όντως ασκούνται άλλες δραστηριότητες όπως οι περιγραφόμενες ανωτέρω στο σημείο 3.1, ν και νί⁽³⁾;

⁽¹⁾ ΕΕ L 40 της 11.2.1989, σ. 1.

⁽²⁾ «Στο ερώτημα αν κάποια χρήση μπορεί να θεωρηθεί ως «ουσιαστική χρήση» μπορεί να δοθεί απάντηση μόνον αν (i) ληφθούν υπόψη όλα τα προσιδιάζοντα γεγονότα και όλες οι προσιδιάζουσες περιστάσεις, οπότε (ii) καθοριστικό είναι το αν το σύνολο αυτών των γεγονότων και περιστάσεων, εξεταζομένων στην αλληλεξάρτησή τους και σε σχέση με αυτό που δικαιολογείται στον οικείο τομέα οικονομικών συναλλαγών να θεωρηθεί ότι έχει συνήθη και εμπορικό χαρακτήρα, δημιουργεί την εντύπωση ότι η χρήση αποσκοπεί στην εξεύρεση ή διατήρηση δυνατοτήτων πωλήσεως των εμπορευμάτων και υπηρεσιών που φέρουν το σήμα και όχι απλώς και μόνο στη διατήρηση του σήματος και οπότε (iii) πρέπει, όσον αφορά αυτά τα γεγονότα και αυτές τις περιστάσεις, κατά κανόνα να λαμβάνεται ως βάση το είδος, η έκταση, η συχνότητα, η τακτικότητα καθώς και η διάρκεια της χρήσεως αυτής σε συνδυασμό με το είδος του εμπορεύματος ή της υπηρεσίας και το είδος και το μέγεθος της επιχείρησεως.

⁽³⁾ Πώληση εξαρτημάτων και (μη σεσημασμένων) προϊόντων για πυροσβεστικές συσκευές, οι οποίες φέρουν το σήμα MINIMAX, σε επιχειρήσεις που συντηρούν τέτοιες συσκευές. Συντήρηση, έλεγχος, επανεξέταση, επισκευή και επιθεώρηση πυροσβεστικών συσκευών, οι οποίες φέρουν το σήμα MINIMAX και τις αυτοκόλλητες ταινίες «Έτομο προς χρήση Minimax».

Αίτηση αναιρέσεως του Sandro Cognigni, ασκηθείσα την 1η Φεβρουαρίου 2001 κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 30 Νοεμβρίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-314/00, Sandro Cognigni κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-43/01 P)

(2001/C 95/09)

Ο Sandro Cognigni, εκπροσωπούμενος από το δικηγόρο Walter Massucci, του δικηγορικού συλλόγου της πόλεως Fermo (AP), με διεύθυνση γραφείου via Giovanni XXIII, Pedaso, άσκησε την 1η Φεβρουαρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αναιρέση κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 30 Νοεμβρίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-314/00, Sandro Cognigni κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη και να αναπέμψει την υπόθεση στον αρμόδιο επί της ουσίας δικαστή
- να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- 1) Επί του νομικού προσδιορισμού της πρωτοδικώς ασκηθείσας προσφυγής

Λαμβάνοντας υπόψη την πρωτοδικώς ασκηθείσα προσφυγή και δοθέντος ότι το τυπικό ζήτημα του *nomen iuris* αυτής δεν μπορεί να εκληφθεί ως λόγος απαραδέκτου αυτής, παρίσταται νόμιμος ο ισχυρισμός ότι επιβάλλεται να αναιρεθεί πλήρως το επί του θέματος σκεπτικό της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως.

- 2) Επί της αρμοδιότητας του Πρωτοδικείου

Είναι πρόδηλο ότι, εφόσον πρόκειται για διαφορά μεταξύ ενός οργάνου των Κοινοτήτων και ενός μέλους μιας συσταθείσας από αυτό συμβουλευτικής επιτροπής, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να επιληφθεί της διαφοράς.

Εξάλλου, κατά το άρθρο 91 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των Υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαινεται επί των διαφορών μεταξύ της Κοινότητας και «ενός προσώπου που υπόκειται στον παρόντα Κανονισμό». Αν το Πρωτοδικείο απεκδυόταν της αρμοδιότητάς του υπέρ του Δικαστηρίου θα όφειλε να διαβιβάσει αυτεπαγγέλτως το δικόγραφο της προσφυγής στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 5 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση C-48/01)

(2001/C 95/10)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Nicola Verrell, μέλος της νομικής υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, επίσης μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 5 Φεβρουαρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία

95/63/EK του Συμβουλίου, της 5ης Δεκεμβρίου 1995⁽¹⁾ για την τροποποίηση της οδηγίας 89/655/ΕΟΚ⁽²⁾ σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφαλείας και υγείας για τη χρησιμοποίηση εξοπλισμού εργασίας από τους εργαζομένους κατά την εργασία τους ή/και παραλείποντας να ενημερώσει σχετικώς την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ· και

- να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει τα κράτη μέλη όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα συνεπάγεται για τα κράτη μέλη την υποχρέωση να τηρούν την προθεσμία που τάσσει η οδηγία για τη συμμόρφωση προς αυτήν. Η προθεσμία αυτή έληξε στις 5 Δεκεμβρίου 1998 και η Ιρλανδία δεν θέσπισε τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την εν λόγω οδηγία.

⁽¹⁾ ΕΕ L 335 της 30.12.1995, σ. 28.

⁽²⁾ ΕΕ L 393 της 30.12.1989, σ. 13.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale di Siena με διάταξη της 26ης Ιανουαρίου 2001 στο πλαίσιο της υποθέσεως Milena Castellani κατά Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Υπόθεση C-50/01)

(2001/C 95/11)

Με διάταξη της 26ης Ιανουαρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Φεβρουαρίου 2001, το Tribunale di Siena υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της υποθέσεως Milena Castellani κατά Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

Αν η απαγόρευση της δυνατότητας σωρεύσεως της λογιστικής αξίας των έκτακτων αποδοχών μισθολογικής ολοκλήρωσεως με τις αποδοχές που καταβλήθηκαν στον εργαζόμενο κατά την περίοδο αναφοράς (άρθρο 2, παράγραφος 4, του υπ' αριθ. 80/1992 νομοθετικού διατάγματος) είναι σύμφωνη — υπό το πρίσμα και των προγενέστερων αποφάσεων του ΔΕΚ επί του προαναφερθέντος νομοθετικού διατάγματος — με την οδηγία (ΕΟΚ) 987/1980⁽¹⁾, και συγκεκριμένα:

- 1) αν η ως άνω απαγόρευση της δυνατότητας σωρεύσεως μπορεί να θεωρηθεί σύμφωνη με τον σκοπό της οδηγίας, ο οποίος είναι (άρθρο 3, παράγραφος 1) η διασφάλιση της πληρωμής των ανεξόφλητων απαιτήσεων από μισθούς για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα (άρθρο 3, παράγραφος 2) και οι οποίοι αφορούν μια ορισμένη περίοδο (άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2), ή
- 2) αν η ανωτέρω απαγόρευση της δυνατότητας σωρεύσεως ανταποκρίνεται σε ένα κριτήριο που φέρει τον χαρακτήρα αρωγής, που δεν είναι σύμφωνο με το κοινωνικό κριτήριο στο οποίο στηρίζεται η οδηγία 987/80·

- 3) αν η εν λόγω απαγόρευση της δυνατότητας σωρεύσεως έχει ως αποτέλεσμα να καταργείται ή να μην εφαρμόζεται μερικώς η οδηγία·
- 4) αν η εν λόγω απαγόρευση της δυνατότητας σωρεύσεως μπορεί να επιτραπεί στο πλαίσιο της δυνατότητας των κρατών μελών να καθορίζουν ένα ανώτατο όριο στη διασφάλιση της πληρωμής των ανεξόφλητων απαιτήσεων των μισθωτών (άρθρο 4, παράγραφος 3), δεδομένου άλλωστε ότι ο Ιταλός νομοθέτης έχει ήδη θεσπίσει το εν λόγω ανώτατο όριο με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του ως άνω νομοθετικού διατάγματος·
- 5) αν, συνεπώς, η παραπομπή στο «ανώτατο μέτρο των έκτακτων αποδοχών μισθολογικής ολοκληρώσεως» του προαναφερθέντος άρθρου 2, παράγραφος 2, πρέπει ή όχι να θεωρηθεί ότι έχει απλώς τυπική και λογιστική φύση, ή αν η παραπομπή αυτή γίνεται σε συγκεκριμένο άρθρο (με συνέπεια να περιλαμβάνονται στο υπ' αριθ. 80/1992 νομοθετικό διάταγμα οι εκτελεστικές διατάξεις για τις έκτακτες αποδοχές μισθολογικής ολοκληρώσεως στις οποίες περιλαμβάνεται και η απαγόρευση της αποκαλούμενης δυνατότητας σωρεύσεως)·
- 6) αν, τέλος, η απαγόρευση της δυνατότητας σωρεύσεως μπορεί να θεωρηθεί ότι επιτρέπεται στο πλαίσιο της δυνατότητας των κρατών μελών να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για την αποτροπή καταχρήσεως (άρθρο 10, στοιχείο Α).

(¹) Οδηγία 80/987/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1980, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την προστασία των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/004, σ. 35).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το tribunal des Affaires de sécurité sociale de Nanterre με απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση Patricia Inizan κατά Caisse primaire d'assurance maladie des Hauts de Seine

(Υπόθεση C-56/01)

(2001/C 95/12)

Με απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2000, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 9 Φεβρουαρίου 2001, το tribunal des Affaires de sécurité sociale de Nanterre, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Patricia Inizan και Caisse primaire d'assurance maladie des Hauts de Seine που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Συμβιβάζεται το άρθρο 22 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 (¹) με τα άρθρα 59 (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 49 ΕΚ) και 60 (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 50 ΕΚ) της Συνθήκης της Ρώμης; Κατά συνέπεια, νομίμως ή παρανόμως το ταμείο CPAM des Hauts de Seine αρνείται έναντι της INIZAN να αναλάβει τα έξοδα μιας ψυχοσωματικής θεραπείας του πόνου στο ESSEN — Γερμανία, κατόπιν αρνητικής γνώμης του ιατρού συμβούλου του Δημοσίου;

(¹) Κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί της εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς εργαζομένους και στις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ L 28 της 30.1.1997, σ. 4).

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 26ης Οκτωβρίου 2000

στην υπόθεση T-41/96, Bayer AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

[Ανταγωνισμός — Παράλληλες εισαγωγές — Άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (γυν άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ) — Έννοια της συμφωνίας μεταξύ επιχειρήσεων — Απόδειξη της υπάρξεως συμφωνίας — Αγορά των φαρμακευτικών προϊόντων]

(2001/C 95/13)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-41/96, Bayer AG, με έδρα το Leverkusen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον J. Sedemund, δικηγόρο Κολωνίας, με αντικλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. May, 398, route d'Esch, υποστηριζόμενη από την European Federation of Pharmaceutical Industries' Associations, με έδρα τη Γενεύη (Ελβετία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον C. Walker, solicitor, κατόπιν δε από τον T. Woodgate, solicitor, με αντικλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. May, 398, route d'Esch, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: W. Wils και K. Wiedner), υποστηριζόμενης από τη Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, με έδρα το Mülheim an der Ruhr (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους W. A. Rehmann και U. Zinsmeister, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Bonn και Schmitt, 62, avenue Guillaume, με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως 96/478/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Ιανουαρίου 1996, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/34.279/F3 — Adalat) (ΕΕ L 201, σ. 1), το Πρωτοδικείο (πέμπτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, P. Lindh, J. Pírrung και M. Βηλαρά, δικαστές, εξέδωσε, στις 26 Οκτωβρίου 2000, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση 96/478/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Ιανουαρίου 1996, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/34.279/F3 — Adalat).
- 2) Η Επιτροπή θα φέρει τα δικά της έξοδα και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα, συμπεριλαμβανομένων εκείνων στα οποία η τελευταία αυτή υποβλήθηκε κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.
- 3) Η European Federation of Pharmaceutical Industries' Associations και η Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV θα φέρουν, αντιστοίχως, τα έξοδά τους.

⁽¹⁾ ΕΕ C 145 της 18.5.96.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 8ης Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση T-175/97, Bernard Bareyt κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Έκτακτοι υπάλληλοι — Αποδοχές — Τοποθέτηση σε τρίτη χώρα — Προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών — Αναδρομικό αποτέλεσμα — Ανάκτηση του καθ' υπέρβαση εισπραχθέντος)

(2001/C 95/14)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-175/97, Bernard Bareyt, Ivone Benfatto, Denis Bessette, Pier Luigi Bruzzone, Giuliano Dalle Carbonare, Enrico Di Pietro, Barry John Green, Rimmelt Haange, Ronald Hemsworth, Michel Huguet, Marcus Iseli, Neil Mitchell, Pier Luigi Mondino, Alfredo Portone, Carlo Sborchia, Alessandro Tesini, Mike Michael Wykes, έκτακτοι υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικοι Naka (Ιαπωνία), Michel Dupon, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Τόκιο (Ιαπωνία), εκπροσωπούμενοι από τον N. Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της fiduciaire Becker και Cahen, 3, rue des Foyers, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (G. Valsesia και F. Clotuche-Dunivieusart), υποστηριζόμενης από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (P.M. Cossu και T. Blanchet), που έχει ως αντικείμενο αιτήσεις με τις οποίες ζητείται να ακυρωθούν τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών των προσφευγόντων για τον Μάιο 1996 και για τους επόμενους μήνες και να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποδώσει στους προσφεύγοντες τα ποσά που παρακράτησε από τις αποδοχές τους από τον Ιούνιο του 1996 προς ανάκτηση καθ' υπέρβαση εισπραχθέντων και να τους καταβάλει τα ποσά που αντιστοιχούν στη μείωση των αποδοχών τους από τον Μάιο του 1996, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Pírrung, πρόεδρο, και J. Azizi και A. Potocki, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 8 Νοεμβρίου 2000, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 358 της 21.11.98.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 29ης Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση T-213/97, **Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton)**
κ.λπ. κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως⁽¹⁾

(Ντάμπινγκ — Μη επιβολή οριστικών δασμών από το Συμβούλιο — Προσφυγή ακυρώσεως — Πράξη δυνάμει να προσβληθεί με προσφυγή — Αγωγή αποζημιώσεως)

(2001/C 95/15)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-213/97, Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton), με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG, με έδρα το Ettlingen (Γερμανία), Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG, με έδρα το Hof (Γερμανία), H. Hecking Söhne GmbH & Co., με έδρα το Stadtlohn (Γερμανία), Spinnweberei Uhingen GmbH, με έδρα το Uhingen (Γερμανία), F. A. Kümpers GmbH & Co., με έδρα το Rheine (Γερμανία), Tenthorey SA, με έδρα το Éloyes (Γαλλία), Les tissages des héritiers de G. Perrin — Groupe Alain Thirion (HPG-GAT Tissages), με έδρα το Cornimont (Γαλλία), Établissements des fils de Victor Perrin SARL, με έδρα το Thiéfosse (Γαλλία), Filatures et tissages de Saulxures-sur-Moselotte, με έδρα το Saulxures-sur-Moselotte (Γαλλία), Tissage Mouline Thillot, με έδρα το Thillot (Γαλλία), Tessival SpA, με έδρα το Azzano S. Paolo (Ιταλία), Filature Niggeler & Kumpf SpA, με έδρα το Capriolo (Ιταλία), Standardtela SpA, με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία), εκπροσωπούμενες από τους C. Stanbrook, QC, και A. Dashwood, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του A. Kronshagen, 12, boulevard de la Foire, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: M. A. Santacruz, A. Tanca, S. Marquardt, H.-J. Rabe και G. M. Berrisch), υποστηριζόμενου από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: J. E. Collins), με αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της «αποφάσεως» του Συμβουλίου να μην υιοθετήσει την πρόταση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού ανταντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστον βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας [COM(97) 160 τελικό, της 21ης Απριλίου 1997] και, αφετέρου, την επιδίκαση αποζημιώσεως για τη ζημία που προκάλεσε με την εν λόγω «απόφαση», το Πρωτοδικείο (δευτερο πεντεμελές τμήμα), συγκείμενο από τους J. Pirrung, Πρόεδρο, J. Azizi, A. Potocki, M. Jaeger και A. W. H. Meij, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 29 Νοεμβρίου 2000, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.
- 2) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες-ενάγουσες στο σύνολο των δικαστικών εξόδων. Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας φέρει τα δικά του έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 318 της 18.10.97.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 8ης Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση T-158/98, **Bernard Bareyt** κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Έκτακτοι υπάλληλοι — Τοποθέτηση σε τρίτη χώρα — Αποδοχές — Καθορισμός ειδικού διορθωτικού συντελεστή για τη Naka (Ιαπωνία) — Αναδρομικό αποτέλεσμα — Ανάκτηση του καθ' υπέρβαση εισπραχθέντος)

(2001/C 95/16)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-158/98, Bernard Bareyt, Ivone Benfatto, Denis Bessette, Giuliano Dalle Carbonare, Enrico Di Pietro, Barry John Green, Rimmelt Haange, Michel Huguet, Marcus Iseli, Cornelis Jorg, Neil Mitchell, Pier Luigi Mondino, Alfredo Portone, Carlo Sborchia, Alessandro Tesini, Mike Michael Wykes, έκτακτοι υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικοι Naka (Ιαπωνία), εκπροσωπούμενοι από τον N. Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της fiduciaire Becker και Cahen, 3, rue des Foyers, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (G. Valsesia και F. Clotuche-Dunivieuxart), υποστηριζόμενης από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (C. Strömholm και T. Blanchet), που έχει ως αντικείμενο αιτήσεις με τις οποίες ζητείται να ακυρωθούν τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών των προσφευγόντων για τον Νοέμβριο του 1997 και για τους επόμενους μήνες, καθώςσον εφαρμόζουν τον ειδικό διορθωτικό συντελεστή που έχει καθοριστεί για την πόλη της Naka από τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ) 1785/97 του Συμβουλίου, της 11ης Σεπτεμβρίου 1997, για τον καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται από 1ης Ιανουαρίου 1997 στις αποδοχές των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που είναι τοποθετημένοι σε τρίτες χώρες (ΕΕ L 254, σ. 1), καθώς και να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποδώσει στους προσφευγόντες τα ποσά που παρακράτησε από τις αποδοχές τους προς ανάκτηση καθ' υπέρβαση εισπραχθέντων και να τους καταβάλει τη διαφορά μεταξύ των αποδοχών τους που υπολογίστηκαν βάσει του διορθωτικού συντελεστή που έχει καθοριστεί για το Τόκιο (Ιαπωνία) και εκείνων που τους καταβλήθηκαν από τον Νοέμβριο του 1997 βάσει του ειδικού διορθωτικού συντελεστή, το Πρωτοδικείο (δευτερο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, και J. Azizi και A. Potocki, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 8 Νοεμβρίου 2000, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 358 της 21.11.98.

- 3) Υποχρεώνει την Επιτροπή να καταβάλει στην προσφεύγουσα τα παρακρατηθέντα από τη σύνταξη της γήρατος ποσά έως το ποσό των 181 446 LUF.

- 4) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 5) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 86 της 27.3.99.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 8ης Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση T-210/98, E κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Επίδομα συντηρούμενου τέκνου — Διπλό επίδομα για τέκνο προσβληθέν από πνευματική ή σωματική ασθένεια — Αναστολή — Ανάκτηση του αχρεωστήτως καταβληθέντος)

(2001/C 95/17)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-210/98, E, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον C. Revoldini, κατόπιν δε από τον J. Choucrout, δικηγόρους Λουξεμβούργου, έχοντας ορίσει ως αντίκλητο τον δεύτερο, 84, Grand-Rue, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (C. Berardis-Kayser και F. Clotuche-Dunivieux και B. Wägenbaur), με την οποία ζητείται να ακυρωθεί, αφενός, η από 14 Ιουλίου 1998 απόφαση της Επιτροπής περί αναστολής της χορηγήσεως στην προσφεύγουσα διπλού επιδόματος συντηρούμενου τέκνου και αναδρομική κατάργησή του για την περίοδο από 1ης Ιουνίου 1997 έως 14ης Ιουλίου 1998, και, αφετέρου, η από 22ας Ιουλίου 1998 απόφαση της Επιτροπής για την παρακράτηση από τη σύνταξη γήρατος της προσφεύγουσας ποσού 181 446 LUF, προβαλλομένου ως αχρεωστήτως καταβληθέντος ως επίδομα συντηρούμενου τέκνου, καθώς και να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει στην προσφεύγουσα τα παρακρατηθέντα από τη σύνταξη της γήρατος ποσά, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Pitzung, πρόεδρο και A. Potocki και A.W.H. Meij, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Νοεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την από 14 Ιουλίου 1998 απόφαση της Επιτροπής, καθόσον αναστέλλει τη χορήγηση στην προσφεύγουσα διπλού επιδόματος για συντηρούμενο τέκνο, όπως προβλέπεται στο άρθρο 67, παράγραφος 3, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για το διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 1997 έως 14ης Ιουλίου 1998.
- 2) Ακυρώνει την από 23 Ιουλίου 1998, απόφαση της Επιτροπής περί παρακράτησεως ποσού 181 446 LUF.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 26ης Οκτωβρίου 2000

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-83/99, T-84/99 και T-85/99, Carlo Ripa di Meana κ.λπ. κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (¹)

(«Βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — Προσωρινό συνταξιοδοτικό καθεστώς — Προθεσμία υποβολής της αιτήσεως — Προηγούμενη γνώση — Παραδεκτό»)

(2001/C 95/18)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-83/99, T-84/99 και T-85/99, Carlo Ripa di Meana, πρώην βουλευτής της Ιταλίας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κάτοικος Montecastello di Vibio (Ιταλία), Leoluca Orlando, πρώην βουλευτής της Ιταλίας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κάτοικος Palermo (Ιταλία), Gastone Parigi, πρώην βουλευτής της Ιταλίας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κάτοικος Pordenone (Ιταλία), εκπροσωπούμενοι από τη V. Viscardini Donà, επικουρούμενη από τον G. Donà, δικηγόρους Πάδοβας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον E. Arendt, 8/10, rue Mathias Hardt, κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: A. Caiola, G. Ricci και F. Capelli), με αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 4ης Φεβρουαρίου 1999, με τις οποίες απορρίφθηκαν οι αιτήσεις των C. Ripa di Meana, L. Orlando και G. Parigi, περί αναδρομικής εφαρμογής του προσωρινού συνταξιοδοτικού καθεστώτος που προβλέπει το παράρτημα III της κανονιστικής ρυθμίσεως σχετικά με τα έξοδα και τις αποζημιώσεις των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους V. Tiili, Πρόεδρο, R. M. Moura Ramos και P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 26 Οκτωβρίου 2000, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει τις υπ' αριθ. 300762 και 300763 αποφάσεις του Κοινοβουλίου της 4ης Φεβρουαρίου 1999, περί απορρίψεως των αιτήσεων των C. Ripa di Meana και L. Orlando αντιστοίχως, με τις οποίες ζητήθηκε η αναδρομική εφαρμογή του προσωρινού συνταξιοδοτικού καθεστώτος του παραρτήματος III της κανονιστικής ρυθμίσεως σχετικά με τα έξοδα και τις αποζημιώσεις των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

- 2) Απορρίπτει την προσφυγή στην υπόθεση T-85/99 ως απαράδεκτη.
- 3) Το Κοινοβούλιο φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και τα έξοδα των C. Ripa di Meana και L. Orlando, στις υποθέσεις T-83/99 και T-84/99.
- 4) Ο G. Parigi φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και τα έξοδα του Κοινοβουλίου, στην υπόθεση T-85/99.

(¹) ΕΕ C 160 της 5.6.99.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 26ης Οκτωβρίου 2000

στην υπόθεση T-138/99, Luc Verheyden κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Προηγούμενη διοικητική ένσταση — Προθεσμίες — Νέο περιστατικό — Προαγωγή — Συγκριτική εξέταση των προσόντων)

(2001/C 95/19)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-138/99, Luc Verheyden, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Angera (Ιταλία), εκπροσωπούμενος από τον E. Boigelot, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον L. Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. Berardis-Kayser και F. Clotuche-Duvieusart), με αντικείμενο, αφενός, αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος στον βαθμό LA 4 με αναδρομική ισχύ από 10ης Οκτωβρίου 1989 και της αποφάσεως περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος κατά την περίοδο προαγωγών του 1998 και, αφετέρου, αίτηση ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης που ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι υπέστη, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, πρόεδρο, και P. Lindh και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 26 Οκτωβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 226 της 7.8.99.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 21ης Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση T-214/99, Manuel Tomás Carrasco Benítez κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Πρόσληψη — Συμμετοχή σε εσωτερικούς διαγωνισμούς — Προκήρυξη διαγωνισμού — Προϋπόθεση σχετική με την αρχαιότητα στην υπηρεσία — Επαγγελματική πείρα του υποψηφίου)

(2001/C 95/20)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-214/99, Manuel Tomás Carrasco Benítez, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λονδίνου, εκπροσωπούμενος από τους J.-N. Louis, G. Parmentier και V. Peere, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Société de gestion fiduciaire SARL, 13, avenue du Bois, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (J. Currall και D. Waelbroeck), που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως των αποφάσεων των εξεταστικών επιτροπών των εσωτερικών διαγωνισμών COM/T/R/ADM/A/98, COM/R/5179/98, COM/R/5182/98, COM/R/5183/98, COM/R/5188/98 και COM/R/5190/98 με τις οποίες δεν έγινε δεκτή η αίτηση συμμετοχής του προσφεύγοντος στους διαγωνισμούς αυτούς, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο, και J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Νοεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 333 της 20.11.99.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 12ης Δεκεμβρίου 2000

στην υπόθεση T-11/00, Michel Hautem κατά Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (¹)

(Υπάλληλοι — Απόλυση — Μη εκτέλεση ακυρωτικής αποφάσεως — Άρθρο 233 ΕΚ — Εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινοτήτας — Ηθική βλάβη — Χρηματική ικανοποίηση)

(2001/C 95/21)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-11/00, Michel Hautem, υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, κάτοικος Schouweiler (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τους M. Karp και J. Choucroun,

δικηγόρους Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του M. Karp, 84, Grand-rue, κατά Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (εκπρόσωποι: J.-P. Minnaert και G. Vandersanden), με αντικείμενο τη χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που ο ενάγων φρονεί ότι υπέστη λόγω της αρνήσεως της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων να εκτελέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Σεπτεμβρίου 1999, T-140/97, Hautem κατά ΕΤΕπ (Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-171 και II-897), το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τον R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, την P. Lindh και τον J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 12 Δεκεμβρίου 2000, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Υποχρεώνει την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 25 000 ευρώ ως ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης.
- 2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων στα έξοδα της κύριας δίκης.
- 3) Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων πρέπει να καταβάλει στο ταμείο του Πρωτοδικείου το ποσό των 3 000 ευρώ ή οποιοδήποτε άλλο χαμηλότερο ποσό δικαιολογεί ο ενάγων ως έξοδα της κύριας δίκης.
- 4) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του έξοδα σχετικά με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.

(¹) ΕΕ C 79 της 18.3.00.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Νοεμβρίου 2000

στην απόφαση T-20/00, Ivo Camacho-Fernandes κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Επαγγελματική ασθένεια — Έκθεση στον αμιάντο και σε άλλες ουσίες — Πλημμελής γνώμη της ιατρικής επιτροπής — Ερήμην διαδικασία)

(2001/C 95/22)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-20/00, Ivo Camacho-Fernandes, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Οντεϊζε (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον N. Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας καταπιστευτικής διαχειρίσεως Becker et Cahen, 3, rue des Foyers, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της από 10 Φεβρουαρίου 1999 αποφάσεως της Επιτροπής να μην αναγνωρίσει ότι οφείλεται σε

επαγγελματικούς λόγους ο καρκίνος των πνευμόνων λόγω του οποίου απεβίωσε η σύζυγός του, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τον B. Vesterdorf, πρόεδρο, και τους M. Βηλαρά και N. J. Forwood, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 15 Νοεμβρίου 2000 απόφαση με το εξής διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής, της 10ης Φεβρουαρίου 1999, να μην αναγνωρίσει ότι η ασθένεια της Arlette Fernandes-De Corte οφείλεται σε επαγγελματικούς λόγους.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 3) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 122 της 29.4.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 21ης Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση T-23/00, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Καταδικαστική ποινική απόφαση εθνικού δικαστηρίου — Πειθαρχική διαδικασία — Οριστική παύση)

(2001/C 95/23)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-23/00, A, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τον L. Vogel, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντικλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο C. Kremer, 6, rue Heinrich Heine, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (G. Valsesia και J. Currall), που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της από 4 Νοεμβρίου 1999 αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση που άσκησε ο προσφεύγων κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 23ης Απριλίου 1999 περί οριστικής παύσεώς του, και, εφόσον κριθεί αναγκαίο, της από 30 Νοεμβρίου 1998, γνωμοδοτήσεως του πειθαρχικού συμβουλίου, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο, και J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Νοεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 79 της 18.3.2000.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση T-200/99, **Alberto Martinelli** κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾**(Υπάλληλοι — Έλλειψη εκθέσεως βαθμολογίας — Αγωγή αποζημιώσεως — Παραδεκτό — Σιωπηρή απόρριψη αιτήσεως που δεν προσεβλήθη εμπροθέσμως — Ρητή επιβεβαίωση της απορρίψεως — Ηθική βλάβη)**

(2001/C 95/24)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-200/99, Alberto Martinelli, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Μονάχου (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον G. Marchesini, δικηγόρο στο Corte suprema di cassazione, με αντικλητο στο Λουξεμβούργο τον E. Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (G. Valsesia και A. Dal Ferro), που έχει ως αντικείμενο αίτημα χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης που φέρεται ως προκληθείσα στον προσφεύγοντα με την έλλειψη εκθέσεως βαθμολογίας για τις περιόδους αναφοράς 1993-1995 και 1995-1997, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, πρόεδρο, και M. Βηλαρά και N.J. Forwood, δικαστές· γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε, στις 17 Οκτωβρίου 2000, διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 333 της 20.11.1999.**ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**

της 24ης Οκτωβρίου 2000

στην υπόθεση T-27/00, Επιτροπή Προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κ.λπ. κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ)⁽¹⁾**(Μέλη του Προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας — Διοικητική Εγκύκλιος — Προθεσμία ασκήσεως προσφυγής — Απαράδεκτο)**

(2001/C 95/25)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-27/00, Επιτροπή Προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, με έδρα τη Φρανκφούρτη στο Μάιν (Γερμανία), ο Johannes Priesemann, μέλος του προσωπικού της ΕΚΤ, κάτοικος Φρανκφούρτης, ο Marc van de Velde, μέλος του προσωπικού της ΕΚΤ, κάτοικος Usingen-Kransberg (Γερμανία), η

Maria Concetta Cerafogli, μέλος του προσωπικού της ΕΚΤ, κάτοικος της Φρανκφούρτης στο Μάιν, εκπροσωπούμενοι από τους N. Pflüger, R. Steiner και S. Mittländer, δικηγόρους Φρανκφούρτης στο Μάιν, με αντικλητο στο Λουξεμβούργο τον A. Schiltz, Association Luxembourgeoise des Employés de Banque et d'Assurance, 29, avenue Monterey, κατά Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) (C. Zilioli και J. M. Fernández-Martin), με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως, δυνάμει του άρθρου 236 της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 36 του Πρωτοκόλλου περί του Καταστατικού του Ευρωπαϊκού Συστήματος Κεντρικών Τραπεζών και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, της Διοικητικής Εγκυκλίου 11/98, της 12ης Νοεμβρίου 1998, που ρυθμίζει τη χρήση του διαδικτύου (Internet) στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Mengozzi, πρόεδρο, και V. Tiili και R.M. Moura Ramos, δικαστές· γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε, στις 24 Οκτωβρίου 2000, διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 135 της 13.5.2000.**ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**

της 19ης Οκτωβρίου 2000

στην υπόθεση T-141/00 R, **Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA** κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**(Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Ανάκληση αδειών κυκλοφορίας φαρμακευτικών προϊόντων για ανθρώπινη χρήση που περιέχουν την ουσία «αμφεπραμόνη» — Οδηγία 75/319/ΕΟΚ — Επείγον — Στάθμιση συμφερόντων)**

(2001/C 95/26)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-141/00 R, Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους X. Leurquin και L. Defalque, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του A. Schmitt, 7, Val Sainte-Croix, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: H. Støvlbæk και B. Wägenbaur), με αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Μαρτίου 2000 σχετικά με την ανάκληση αδειών κυκλοφορίας φαρμακευτικών προϊόντων για ανθρώπινη χρήση που περιέχουν την ουσία αμφεπραμόνη [Ε (2000) 453], ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 19 Οκτωβρίου 2000 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Αναστέλλει, όσον αφορά την προσφεύγουσα, την εκτέλεση της απόφασης της Επιτροπής της 9ης Μαρτίου 2000, σχετικά με την ανάκληση αδειών κυκλοφορίας φαρμακευτικών προϊόντων για ανθρώπινη χρήση που περιέχουν την ακόλουθη ουσία: αμφεπραμόνη [E (2000) 453].
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Νοεμβρίου 2000

στην υπόθεση T-157/00, **Nicole Robert** κατά **Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιου** ⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Προηγούμενη διοικητική ένσταση — Προθεσμίες — Προσφυγή που ασκήθηκε πριν από την απόρριψη της ενστάσεως — Απαράδεκτο)

(2001/C 95/27)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-157/00, Nicole Robert, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Strassen (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον A. Lorang, δικηγόρο Λουξεμβούργου, τον οποίο όρισε και ως αντίκλητο, 2, rue des Dahlias, κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Y. Pantalis και D. Moore), με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της απόφασης του Κοινοβουλίου περί μη προαγωγής της προσφεύγουσας στον βαθμό B 1 στο πλαίσιο της περιόδου προαγωγών του έτους 1999 καθώς και των αποφάσεων περί προαγωγής άλλων υπαλλήλων στο πλαίσιο της ίδιας περιόδου, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) συγκείμενο από τους P. Lindh, πρόεδρο, και R. García-Valdecasas και J.D. Cooke, δικαστές-γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε, στις 15 Νοεμβρίου 2000 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(1) EE C 247 της 26.8.2000.

Προσφυγή του Franz-Martin Wasmeier κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Δεκεμβρίου 2000

(Υπόθεση T-381/00)

(2001/C 95/28)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Ο Franz-Martin Wasmeier, κάτοικος Μονάχου (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Gerhard Maier, του δικηγορικού γραφείου Kalaitzis, Türck & Maier, Bernau am Chiemsee (Γερμανία), άσκησε στις 20 Δεκεμβρίου 2000 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 7 Σεπτεμβρίου 2000 απόφαση της Επιτροπής σχετικά με την ένσταση του προσφεύγοντος καθώς και την από 24 Σεπτεμβρίου 1999 απόφαση της Επιτροπής περί κατατάξεως του προσφεύγοντος στον βαθμό A7,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να εκδώσει νέα, πλήρως αιτιολογημένη, απόφαση περί κατατάξεως του προσφεύγοντος σε βαθμό,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Κατόπιν της επιτυχούς συμμετοχής του σε γενικό διαγωνισμό, ο προσφεύγων διορίστηκε υπάλληλος της Επιτροπής με κατάταξη στον βαθμό A7. Κατά της απόφασης αυτής ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση και ζήτησε την κατάταξή του στον βαθμό A6.

Η προσφυγή στρέφεται κατά της απόφασης της Επιτροπής με την οποία απορρίφθηκε η ένσταση του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, μεταξύ άλλων, ότι

- η απόφαση της Επιτροπής πάσχει σφάλματα ως προς την έρευνα και την εκτίμηση,
- κακώς η Επιτροπή παρέλειψε να προβεί σε γενική αξιολόγηση των προσόντων του προσφεύγοντος, και
- συντρέχει παραβίαση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ίσης μεταχειρίσεως.

Προσφυγή της Campina Melkunie B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 27 Δεκεμβρίου 2000

(Υπόθεση T-389/00)

(2001/C 95/29)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η Campina Melkunie B.V., με έδρα το Rosmalen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους Y. Van Gerven, F. P. Louis και R. Van der Vlies του δικηγορικού γραφείου Stibbe Simont Monahan Duhot που εδρεύει στις Βρυξέλλες, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Medernach του δικηγορικού γραφείου Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, άσκησε στις 27 Δεκεμβρίου 2000 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 18ης Οκτωβρίου 2000 να μην επιτρέψει την πρόσβαση στην προερχόμενη από την Επιτροπή αλληλογραφία μεταξύ Επιτροπής και βελγικών αρχών, στα έγγραφα που ανταλλάχθηκαν και στα πρακτικά των συζητήσεων της Επιτροπής με βελγικές αρχές ή με κάθε άλλο ενδιαφερόμενο μέρος σχετικά με την κρίση της διοξίνης κατά την περίοδο από τις 3 Ιουνίου μέχρι τις 9 Ιουλίου 1999.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

- Παράβαση της αποφάσεως 94/90 και του άρθρου 253 ΕΚ

Από την αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή ερευνήσε χωριστά κάθε ένα από τα ζητηθέντα έγγραφα ώστε να εξακριβώσει αν τα έγγραφα αυτά αφορούν τις δραστηριότητες της έρευνας και επιθεωρήσεως, και εν προκειμένω μια διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως κράτους μέλους, ή αν αφορούν τη διαδικασία λήψεως των αποφάσεων της 1999/368 της 4ης Ιουνίου 1999 και 1999/449 της 9ης Ιουλίου 1999.

Η Επιτροπή κατά παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ παρέλειψε να εξηγήσει χωριστά για κάθε έγγραφο γιατί η άρνησή της να επιτρέψει την πρόσβαση είναι αναγκαία για την προστασία του δημοσίου συμφέροντος.

- Παράβαση της αποφάσεως 94/90 και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον η Επιτροπή δεν επέτρεψε τη μερική πρόσβαση στα έγγραφα.

Προσφυγή-αγωγή της Vereniging Nederlandse Cementindustrie (VNC) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-2/01)

(2001/C 95/30)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η Vereniging Nederlandse Cementindustrie (VNC), με έδρα το Hertogenbosch (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους M. B. W. Biesheuvel, T. M. Snoep και R. Wesseling, δικηγόρους Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο M. Loesch, 11, rue Goethe, άσκησε στις 4 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 23ης Νοεμβρίου 2000 να μην καταβάλει στη VNC τόκους επί του προστίμου που κακώς είχε επιβληθεί·
- να ορίσει ότι η Επιτροπή πρέπει να καταβάλει στη VNC τόκους με επιτόκιο 8,75 %, ή τουλάχιστον με προσηκόν επιτόκιο, επί του ποσού των 100 000 ευρώ από τις 3 Μαΐου 1995 μέχρι τις 23 Νοεμβρίου 2000, καθώς και τόκους με επιτόκιο 6,32 % επί του ποσού αυτού από τις 23 Νοεμβρίου 2000 μέχρι την καταβολή των τόκων από την Επιτροπή στη VNC·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με απόφαση της 15ης Μαρτίου 2000 το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση 94/815/ΕΚ της Επιτροπής κατά το μέρος που επέβαλε πρόστιμο στην προσφεύγουσα. Στις 23 Νοεμβρίου 2000 η Επιτροπή μετέφερε με έμβασμα σε τραπεζικό λογαριασμό της προσφεύγουσας το ποσό του προστίμου που είχε καταβάλει η προσφεύγουσα, αλλά όχι τους τόκους που ζήτησε η προσφεύγουσα.

Η προσφεύγουσα στηρίζει το ακυρωτικό της αίτημα ως εξής:

Παράβαση του άρθρου 233 ΕΚ: με το να μην καταβάλει στην προσφεύγουσα τόκους επί του ποσού του προστίμου, η Επιτροπή δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

Παραβίαση γενικών αρχών της χρηστής διοικήσεως: η Επιτροπή, στο μέτρο που διακρίνει μεταξύ των επιχειρήσεων που καταβάλλουν το πρόστιμο και των επιχειρήσεων που αντί να καταβάλλουν το πρόστιμο παρέχουν τραπεζική εγγύηση γι' αυτό, ενεργεί σε αντίθεση με γενικές αρχές της χρηστής διοικήσεως, και ιδίως με την αρχή της ισότητας, το καθήκον προνοίας και την αρχή της αναλογικότητας.

Προσβολή του δικαιώματος πραγματικής άμυνας: αν η επιχείρηση στην οποία η Επιτροπή κακώς επιβάλλει πρόστιμο δεν μπορεί να ζητήσει τους απολεσθέντες τόκους, τότε στην πράξη η επιχείρηση αυτή δεν θα είναι σε θέση να αμυνθεί πλήρως κατά αποφάσεων που η Επιτροπή κακώς απευθύνει σε αυτήν.

Αδικαιολόγητος πλουτισμός.

Εφόσον δεν υφίσταται επιτόκιο με γενική ισχύ, για τον υπολογισμό των τόκων η προσφεύγουσα λαμβάνει ως βάση το επιτόκιο που η Επιτροπή χρησιμοποίησε για να καθορίσει το καταβλητέο ποσό από τις επιχειρήσεις οι οποίες καθυστέρησαν την καταβολή προστίμου που είχε νομίμως επιβληθεί.

Προσφυγή-αγωγή της Eerste Nederlandse Cement Industrie (ENCI) NV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-3/01)

(2001/C 95/31)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η Eerste Nederlandse Cement Industrie (ENCI) NV, με έδρα το Hertogenbosch (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους M. B. W. Biesheuvel και R. Wesseling, δικηγόρους Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο M. Loesch, 11, rue Goethe, άσκησε στις 4 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 23ης Νοεμβρίου 2000 να μην καταβάλει στη ENCI τόκους επί του προστίμου που κακώς είχε επιβληθεί·
- να ορίσει ότι η Επιτροπή πρέπει να καταβάλει στη ENCI τόκους με επιτόκιο 8,75 %, ή τουλάχιστον με προσήκον επιτόκιο, επί του ποσού των 100 000 ευρώ από τις 3 Μαΐου 1995 μέχρι τις 23 Νοεμβρίου 2000, καθώς και τόκους με επιτόκιο 6,32 % επί του ποσού αυτού από τις 23 Νοεμβρίου 2000 μέχρι την καταβολή των τόκων από την Επιτροπή στη ENCI·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ταυτίζονται με τους ισχυρισμούς και τα κύρια επιχειρήματα που προβάλλονται στην υπόθεση T-2/01.

Προσφυγή των Istituto Nazionale Istruzione Professionale Agricola — I.N.I.P.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-5/01)

(2001/C 95/32)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η επιχείρηση Istituto Nazionale Istruzione Professionale Agricola — I.N.I.P.A. κ.λπ., εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους Giovanni Pesce και Filippo Brunetti, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησαν στις 4 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει παραδεκτή και βάσιμη την προσφυγή και να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά του εγγράφου-μέτρου, της 27ης Οκτωβρίου 2000 (D13118), με υπογραφή του Γενικού Διευθυντή στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ΓΔ Υγεία και Προστασία των Καταναλωτών, με το οποίο ο τελευταίος πληροφόρησε την προσωρινή κοινοπραξία των προσφευγουσών επιχειρήσεων ότι αποκλείστηκε από τον διαγωνισμό για τη διοργάνωση της εκστρατείας πληροφόρησης για την ασφάλεια των τροφίμων στα κράτη μέλη για το 2000 και το 2001.

Ο αποκλεισμός, αντικείμενο της υποθέσεως, βασίζεται στην έλλειψη αιτιολογήσεως:

- της τριετούς τουλάχιστον πείρας στον τομέα της συνεργασίας με μια οργάνωση καταναλωτών,
- της ικανότητας καθοδήγησης των οργανώσεων των καταναλωτών κατά την εκστρατεία.

Προς υποστήριξη των ισχυρισμών της, η προσφεύγουσα κοινοπραξία προβάλλει:

- Σφάλμα ως προς τις προϋποθέσεις και πλήρης έλλειψη αιτιολογίας στο μέτρο που, αφενός, η ανάγκη καθοδήγησης των οργανώσεων των καταναλωτών δεν προβλέπεται στην ανακοίνωση του διαγωνισμού και, αφετέρου, η πείρα που ζητείται είχε αποδειχθεί.
- Τη διαπίστωση εσωτερικής αντιφάσεως στην προσβαλλόμενη απόφαση, καθώς και υπέρβαση εξουσίας καθόσον, με ανακοίνωση της 14ης Σεπτεμβρίου 2000, που η ίδια η Επιτροπή διαβίβασε στους συμμετασχόντες στον διαγωνισμό αναφερόταν ότι η προσφορά της προσφεύγουσας κοινοπραξίας όχι μόνον είχε επιλεγεί, δηλαδή είχε γίνει δεκτή στον διαγωνισμό, αλλά και ότι ο διαγωνισμός θα κατακυρωνόταν σ' αυτήν για το μερίδιο που την ενδιέφερε.
- Παράβαση της προκηρύξεως του διαγωνισμού και διαπίστωση αναρμοδιότητας. Προβάλλεται συναφώς ότι ο γενικός διευθυντής ο οποίος υπέγραψε το προσβαλλόμενο μέτρο δεν ήταν, σύμφωνα με την προκήρυξη του διαγωνισμού, το αρμόδιο άτομο να προβεί σε όλες τις ανακοινώσεις σχετικά με τη διαδικασία διαγωνισμού και να λάβει τα σχετικά μέτρα, το δε προσβαλλόμενο έγγραφο συγχέει προϋποθέσεις επιλογής, για τους σκοπούς συμμετοχής στον διαγωνισμό και αιτίες αποκλεισμού από τον ίδιο διαγωνισμό.

Προσφυγή του Norman Pyres κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-7/01)

(2001/C 95/33)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Ο Norman Pyres (Swan Residence, rue Ph. Baucq, 100, Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους Georges Vandersanden και Laure Levi του γραφείου De Backer, Βρυξέλλες, άσκησε στις 12 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 22ας Ιανουαρίου 2000 με την οποία παρατάθηκε η ισχύς της συμβάσεως εργασίας του προσφεύγοντος μόνο μέχρι τις 30 Ιουλίου 2000, δηλαδή μόνο για περίοδο έξι μηνών και, αν παρίσταται αναγκαίο, να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 6ης Οκτωβρίου 2000 με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος·

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει αποζημίωση υπολογιζόμενη προσωρινώς σε 1 ευρώ για την προκληθείσα ζημία·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων συνήψε τριετούς ισχύος σύμβαση εργασίας με την αρμόδια για τη σύναψη συμβάσεων εργασίας αρχή (ΑΣΕΑ) με δυνατότητα παρατάσεως επί ένα έτος.

Παρά τις μάλλον ευνοϊκές γνώμες που περιέχονται στην τελευταία έκθεση βαθμολογίας του προσφεύγοντος, η ΑΣΕΑ αποφάσισε να παρατείνει την ισχύ της συμβάσεως του προσφεύγοντος μόνο για έξι μήνες.

Ο προσφεύγων ζητεί την ακύρωση της απόφασεως αυτής και υποστηρίζει ότι η απόφαση συνιστά παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως του άρθρου 25 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Δεδομένου ότι όλες οι τριετούς ισχύος συμβάσεις των εκτάκτων υπαλλήλων φέρονται ανανεωθείσες εκτός από τη σύμβαση του προσφεύγοντος, η περιορισμένη σε έξι μήνες παράταση της ισχύος της συμβάσεως αυτής συνιστά παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και αντιστρατεύεται το συμφέρον της υπηρεσίας.

Επιπλέον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ και προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνας του καθώς επίσης και ότι συνιστά κατάχρηση εξουσίας.

Προσφυγή του Michael Becker κατά του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου που ασκήθηκε στις 19 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-9/01)

(2001/C 95/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Ο Michael Becker, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Roy Nathan, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Ιανουαρίου 2001 προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει το καθού να ανακαλέσει την απόφασή του της 13ης Νοεμβρίου 2000,
- να καταδικάσει το καθού στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων υπήρξε θύμα δύο σοβαρών τροχαίων ατυχημάτων. Μετά την αρχική θεραπεία ο προσφεύγων ζήτησε άδεια άνευ αποδοχών, η οποία αρχικά του χορηγήθηκε για περίοδο ενός έτους, κατά το άρθρο 40 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ).

Κατά τη διάρκεια αυτής της άδειας ο προσφεύγων ζήτησε τη συνταξιοδότησή του για λόγους υγείας. Το καθύο απέρριψε το αίτημα αυτό με το αιτιολογικό ότι στον προσφεύγοντα χορηγήθηκε, κατόπιν δικής του αιτήσεως, άδεια για προσωπικούς λόγους και ότι δεν είναι δυνατόν να αποδειχθεί αν είναι σε θέση να ασκήσει τα καθήκοντά του.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το ζήτημα της συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 78 του ΚΥΚ εξετάζεται βάσει ιατρικών γνωματεύσεων και ότι η σχετική διαπίστωση δεν εξαρτάται από το αν ο προσφεύγων βρίσκεται επί του παρόντος σε άδεια για προσωπικούς λόγους. Συνεπώς, το καθύο πεπλανημένως θεωρεί ότι έχει ίσως περιθώρια διοικητικής-τεχνικής εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών.

Προσφυγή της Mascetti Catherine κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-11/01)

(2001/C 95/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Mascetti Catherine, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Bruno Naschimbene και Massimo Condinanzi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 22 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 28 Σεπτεμβρίου 2000 απόφαση με την οποία η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική ένσταση αριθ. 166/2000 που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 28 Μαρτίου 2000.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά της από 28 Σεπτεμβρίου 2000 αποφάσεως με την οποία η αρμόδια αρχή για τη σύναψη συμβάσεων προσλήψεως απέρριψε τη διοικητική ένσταση αριθ. 166/2000 της προσφεύγουσας, που απέβλεπε στο να διαπιστωθεί ότι η σχέση εργασίας που συνέδεε την προσφεύγουσα με την Επιτροπή ήταν αορίστου χρόνου που απέρρεε από σύμβαση έκτακτου υπαλλήλου κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο δ', του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού (καθεστώς λοιπού προσωπικού).

Αναφέρεται συναφώς ότι η προσφεύγουσα προσελήφθη από την καθής στις 16 Οκτωβρίου 1996 ως επικουρικός υπάλληλος. Στις 16 Οκτωβρίου 1997, η προσφεύγουσα προσελήφθη ως έκτακτος υπάλληλος. Τέλος, η προσφεύγουσα και η Επιτροπή συμφώνησαν επί μιας πρόσθετης ρήτρας η οποία προέβλεπε την παράταση της συμβάσεως έως τις 15 Οκτωβρίου 2000, για να συμπληρωθεί έτσι η συνολική διάρκεια των τριών ετών. Η σύμβαση δεν ανανεώθηκε στη συνέχεια.

Κατά την προσφεύγουσα, η βούληση της Επιτροπής να μη συμφωνήσει για μια σχέση εργασίας με τους έκτακτους υπαλλήλους πέραν των τριών ετών προκύπτει προδήλως από το γεγονός ότι η Επιτροπή επέλεξε να καταργήσει θέσεις για τις οποίες είχε δημοσιεύσει ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσεως και για τις οποίες θέσεις η προσφεύγουσα είχε υποβάλει υποψηφιότητα.

Προς στήριξη των ισχυρισμών της, η προσφεύγουσα προβάλλει:

- Παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και παράβαση των άρθρων 3 και 52 του καθεστώτος λοιπού προσωπικού λόγω της παράνομης εντάξεως της προσφεύγουσας στην κατηγορία των επικουρικών υπαλλήλων.
- Παράβαση των άρθρων 8, τελευταίο εδάφιο, και 47 του καθεστώτος λοιπού προσωπικού.
- Παράβαση της αποφάσεως που έλαβε η Επιτροπή στις 19 Ιανουαρίου 1996 περί της νέας πολιτικής για το ερευνητικό προσωπικό (ΝΠΕΠ).
- Παραβίαση των αρχών της νομιμότητας και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- Έλλειψη νομιμότητας της ΝΠΕΠ λόγω παραβάσεως του καθεστώτος λοιπού προσωπικού και παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.
- Έλλειψη νομιμότητας της ΝΠΕΠ επειδή ελλείπει η διαβούλευση της επιτροπής του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

Προσφυγή της Ascatigno Battistella Cristina κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-12/01)

(2001/C 95/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Ascatigno Battistella Cristina, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Bruno Naschimbene και Massimo Condinanzi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 22 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 28 Σεπτεμβρίου 2000 απόφαση με την οποία η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική ένσταση αριθ. 170/2000 που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 28 Μαρτίου 2000.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-11/01, Mascetti κατά Επιτροπής⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Μη δημοσιευθείσα ακόμη στην ΕΕΕΚ.

Προσφυγή του Riva Daniele κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-13/01)

(2001/C 95/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Ο Riva Daniele, εκπροσωπούμενος από τους δικηγόρους Bruno Naschimbene και Massimo Condinanzi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 22 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 28 Σεπτεμβρίου 2000 απόφαση με την οποία η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική ένσταση αριθ. 168/2000 που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 28 Μαρτίου 2000.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-11/01, Mascetti κατά Επιτροπής⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Μη δημοσιευθείσα ακόμη στην ΕΕΕΚ.

Προσφυγή του Rizzello Fiorenzo κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-14/01)

(2001/C 95/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Ο Rizzello Fiorenzo, εκπροσωπούμενος από τους δικηγόρους Bruno Naschimbene και Massimo Condinanzi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 22 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 28 Σεπτεμβρίου 2000 απόφαση με την οποία η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική ένσταση αριθ. 167/2000 που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 28 Μαρτίου 2000.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-11/01, Mascetti κατά Επιτροπής⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Μη δημοσιευθείσα ακόμη στην ΕΕΕΚ.

Προσφυγή του Benini Stefano κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-15/01)

(2001/C 95/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Ο Benini Stefano, εκπροσωπούμενος από τους δικηγόρους Bruno Naschimbene και Massimo Confinanzi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 22 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 28 Σεπτεμβρίου 2000 απόφαση με την οποία η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική ένσταση αριθ. 169/2000 που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 28 Μαρτίου 2000.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-11/01, Mascetti κατά Επιτροπής⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Μη δημοσιευθείσα ακόμη στην ΕΕΕΚ.

Προσφυγή του Γεωργίου Ρούνη κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 24 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-17/01)

(2001/C 95/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Γεώργιος Ρούνης, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Eric Boigelot, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 24 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση που έλαβε η ΑΔΑ με έγγραφο της 24ης Φεβρουαρίου 2000, περί μεταφοράς στο εξής μέρους των αποδοχών μόνο μέχρι το 19 % των καθαρών μηνιαίων αποδοχών του, αντί του 35 %·
- να ακυρώσει την απόφαση 102/84 των προϊσταμένων διοικήσεως, εγκριθείσα κατά την 149η συνεδρίαση της 6ης Απριλίου 1984, η οποία επέτρεψε την ΑΔΑ να περιορίσει το ποσοστό στο 19 % αντί του 35 %·
- να υποχρεώσει την καθής να του καταβάλει προσωρινώς το ποσό των 5 000 ευρώ επί της ζημίας που θα αποτιμηθεί αργότερα πλέον τόκων υπερημερίας ως αποζημίωση για την οικονομική ζημία που υπέστη ο ενάγων·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, υπάλληλος της Επιτροπής στις Βρυξέλλες, αγόρασε μια κατοικία στο Λονδίνο. Η αγορά χρηματοδοτήθηκε μερικώς από ενυπόθηκο δάνειο στο Ηνωμένο Βασίλειο διάρκειας 10 ετών, η αποπληρωμή του οποίου θα γινόταν με μηνιαίες δόσεις.

Συνεπώς, ο προσφεύγων ζήτησε τη μεταφορά στο Ηνωμένο Βασίλειο του 35 % των μηνιαίων καθαρών αποδοχών του σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

Η Επιτροπή περιόρισε τη μεταφορά στο 19 % με την αιτιολογία ότι ένα τέτοιο όριο προέκυπτε από την αναλογική εφαρμογή της αποφάσεως 102/84 των προϊσταμένων διοίκησης. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι αυτό το όριο είναι παράνομο και αντίθετο στις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και στις κοινές ρυθμίσεις που διέπουν τους σχετικούς με τη μεταφορά μέρους των αποδοχών κανόνες.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται επίσης ότι η ΑΔΑ παρέβη τα άρθρα 62 και 63 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και ότι η απόφασή της, βασισμένη σε ανακριβείς αιτιολογίες τόσο αναφορικά με πραγματικά περιστατικά όσο και με τα νομικά ζητήματα, δημιουργεί για τον προσφεύγοντα άνιση διοικητική μεταχείριση σε σχέση με τους λοιπούς υπαλλήλους που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση.

Προσφυγή του Eugene Emile Marie Kimman κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-23/01)

(2001/C 95/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Eugene Emile Marie Kimman, κάτοικος Overijse (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Nicolas Lhoëst, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 26 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 25ης Μαΐου 2000, η οποία μείωσε την κανονική άδεια του προσφεύγοντος κατά μία ημέρα·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, ο οποίος την εποχή των πραγματικών περιστατικών υπηρετούσε στην Αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Λετονία, βάλλει κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ με την οποία μειώθηκε κατά μία ημέρα η κανονική άδεια για το 2000. Ως λόγος αιτιολογίας της αποφάσεως ήταν η μη λειτουργία της εν λόγω Αντιπροσωπείας επί επτά ημέρες, αντί για έξι που είχαν προβλεφθεί στην απόφαση της Επιτροπής της 17ης Ιουλίου 1997.

Προς στήριξη των ισχυρισμών του, ο προσφεύγων προβάλλει:

- το παράνομο της αποφάσεως της Επιτροπής της 17ης Ιουλίου 1997 με την οποία περιορίστηκε σε έξι μέρες ετησίως ο μέγιστος αριθμός ημερών αργίας των γραφείων των Αντιπροσωπειών των Εξωτερικών Υπηρεσιών, κατά το ότι προσβάλλει την αρχή της ισότητας των υπαλλήλων.
- την παράβαση της ειδικής αποφάσεως της Επιτροπής της 21ης Δεκεμβρίου 1998 με την οποία ορίστηκε ο αριθμός ημερών αργίας για το 1999.
- την παράβαση του άρθρου 60 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

Προσφυγή της Claire Staelen κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ασκήθηκε στις 30 Ιανουαρίου 2001

(Υπόθεση T-24/01)

(2001/C 95/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Claire Staelen, κάτοικος Bridel (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον Joëlle Choucroun, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 30 Ιανουαρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το σύνολο της διαδικασίας διορθώσεως των γραπτών εξετάσεων του διαγωνισμού, άλλως να ακυρώσει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού Eur/151/98 με την οποία δόθηκαν στην προσφεύγουσα, για τις γραπτές εξετάσεις, βαθμοί που δεν επέτρεπαν την εγγραφή της στον εφεδρικό πίνακα επιτυχόντων.
- επικουρικά, να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, να καταβάλουν στην προσφεύγουσα το ποσό των 12 000 ευρώ, προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα, άλλως να τα επιφυλαχθεί.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα στην παρούσα υπόθεση έγινε δεκτή για να συμμετάσχει στις εξετάσεις του Διαγωνισμού Eur/151/98 για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις υπαλλήλων διοίκησης γαλλικής γλώσσας.

Ισχυρίζεται, συναφώς, ότι έμαθε ότι η εξεταστική επιτροπή είχε αλλάξει τον ελάχιστο αριθμό απαιτούμενων βαθμών για την επιτυχία των δύο πρώτων εξετάσεων κατά τέτοιο τρόπο ώστε ο αριθμός των υποψηφίων που είχε αρχικώς επιτύχει σ' αυτές τις δύο εξετάσεις να έχει αυξηθεί, χωρίς αυτή η απόφαση να δικαιολογείται από το χαμηλό αριθμό των υποψηφίων που είχε συγκεντρώσει τον απαιτούμενο αριθμό βαθμών. Αυτή η παρατυπία νόθευσε αισθητά το τελικό αποτέλεσμα του Διαγωνισμού.

Προς στήριξη των ισχυρισμών της, η προσφεύγουσα προβάλλει την έλλειψη, άλλως την ανεπάρκεια αιτιολόγησης της απόφασεως της εξεταστικής επιτροπής περί αλλαγής της βαθμολόγησης στις εν λόγω εξετάσεις, μειώνοντας τους μέσους όρους των απαιτούμενων βαθμών γι' αυτές τις εξετάσεις, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 5 του Παραρτήματος 3 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

Διαγραφή της υποθέσεως T-19/00⁽¹⁾

(2001/C 95/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 20ής Νοεμβρίου 2000, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-19/00, Jean Demaeght κ.λπ. κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ C 135 της 13.5.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως T-72/00⁽¹⁾

(2001/C 95/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 10ης Νοεμβρίου 2000, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφά-

σισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-72/00, Steffen Skonmand κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ C 135 της 13.5.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως T-143/00⁽¹⁾

(2001/C 95/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 14ης Νοεμβρίου 2000, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-143/00, Sylvia Hautt κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ C 211 της 22.7.2000.

Διαγραφή της υποθέσεως T-237/00 R

(2001/C 95/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 9ης Οκτωβρίου 2000, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-237/00 R, Patrick Reynolds κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.